

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.622 van 19 december 2003
in de zaken A. 128.557/XIV-12.303
128.562/XIV-12.305.**

In zake : I. XXX,
II. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. DURNEZ en E. GOFFIN,
kantoor houdende te 3050 OUD-HEVERLEE,
Waversebaan 134A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 25 oktober 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 30 september 2002 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 25 oktober 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 30 september 2002 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikkingen van 30 oktober 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikkingen van 26 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. BOSCH die, loco Advocaten J. DURNEZ en E. GOFFIN verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat de echtgenoten XXX en XXX ieder in een afzonderlijk beroep opkomen tegen hun niet-erkenning als vluchteling; dat de beslissing die ten aanzien van de vrouw wordt genomen rust, op de niet-erkenning van haar echtgenoot; dat, in het belang van een goede rechtsbedeling, het aangewezen is beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten;

2. Over de gegrondheid van de beroepen.

2.1. Het beroep van XXX.

2.1.1.1. Overwegende dat het eerste middel uit twee onderdelen bestaat; dat in het eerste onderdeel verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 6.1 van het E.V.R.M., meer bepaald van het erin vervat beginsel van de onpartijdigheid, doordat de voorzitter van de Eerste Nederlandse Kamer, die de bestreden beslissing heeft genomen, al bij beschikking van 12 augustus 2002 het beroep als kennelijk ongegrond beschouwde, wat een inhoudelijk oordeel over de grond van de zaak inhield, terwijl er geen enkele twijfel of schijn mag bestaan dat de rechter een vooroordeel zou hebben; dat in het tweede onderdeel verzoeker aanvoert dat artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, welke wetsbepaling in zijn geval werd toegepast, het gelijkheidsbeginsel, gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, schendt waar het bepaalt dat de voorzitter of de gemachtigde bijzitter die geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond is, dit beroep zelf als alleenrechtsprekend lid mag behandelen, dat deze wetsbepaling aldus wat het beginsel van de onpartijdigheid betreft, een verschil in behandeling

inhoudt in vergelijking met andere rechtzoekenden in burgerlijke, fiscale, strafrechtelijke en handelsgeschillen terwijl er voor dit onderscheid geen objectieve en redelijke verantwoording bestaat, dat hieromtrent een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof moet worden gesteld;

2.1.1.2.1. Overwegende dat artikel 6.1 van het E.V.R.M. in deze niet toepasselijk is daar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak over de burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van de strafvervolgning doet; dat het eerste onderdeel moet worden verworpen;

2.1.1.2.2. Overwegende dat het middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet voor het eerst voor de Raad van State kan worden aangevoerd; dat verzoeker heeft verzuimd dit middel te gelegener tijd voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in te roepen; dat het tweede onderdeel niet ontvankelijk is;

2.1.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, (A) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, verzoeker laat gelden dat volkomen ten onrechte wordt gesteld dat de bewijslast omtrent de nationaliteit en identiteit in eerste instantie op hem zou rusten;

2.1.2.2. Overwegende dat in de bestreden beslissing nergens wordt overwogen dat de bewijslast omtrent de nationaliteit en identiteit op verzoeker rust; dat de afwijzende beslissing niet in het minst gegrond is op het ontbreken van het bewijs van de beweerde nationaliteit en identiteit, doch uitsluitend “op wezenlijke tegenstrijdigheden in een erg eenvoudig feitenrelaas (welke) verhinderen eraan enig geloof te hechten”; dat het tweede middel niet dienstig wordt aangevoerd en derhalve niet ontvankelijk is;

2.1.3.1. Overwegende dat in het derde middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, verzoeker laat gelden dat de in aanmerking genomen tegenstrijdigheden randdetails zijn die niet de kern van zijn relaas betreffen en dat bovendien de problemen ten aanzien van de M. niet worden behandeld;

2.1.3.2. Overwegende dat door verzoekers aanvraag te verwerpen omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn feitenrelaas, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet enkel aangeeft waarom de beweerde problemen met de overheid niet kunnen worden aangenomen, doch ook waarom de ingeroepen vrees voor vervolging door de M. niet tot een erkenning als vluchteling kan leiden; dat, naar het oordeel van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, “verhinderen wezenlijke tegenstrijdigheden in een erg eenvoudig feitenrelaas (...) eraan enig geloof te hechten”; dat het uitsluitend de feitenrechter toekomt te oordelen of en in welke mate de door hem vastgestelde contradicties in de opeenvolgende verklaringen van de vreemdeling diens geloofwaardigheid ondermijnen; dat deze beoordeling

door de administratieve cassatierechter niet kan worden overgedaan; dat het derde middel moet worden verworpen;

2.2. Het beroep van XXX.

2.2.1. Overwegende dat verzoekster dezelfde middelen als haar echtgenoot aanvoert;

2.2.2.1. Overwegende dat het eerste middel om identiek dezelfde redenen als voor het beroep van de man moet worden verworpen;

2.2.2.2. Overwegende dat het tweede middel niet dienstig wordt aangevoerd; dat de ten aanzien van verzoekster genomen beslissing immers niet op het ontbreken van een bewijs in verband met de nationaliteit en de identiteit rust, doch wel op de niet-erkenning van haar echtgenoot;

2.2.2.3. Overwegende dat de ten aanzien van verzoekster genomen beslissing rust op de niet-erkenning van haar echtgenoot als vluchteling; dat de verwerping van het beroep van haar echtgenoot meebrengt dat het derde door verzoekster aangevoerd middel moet worden verworpen;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nummers A. 128.557/XIV-12.303 en 128.562/XIV-12.305 worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.